

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **Z. T.,**
nar.,
státní příslušnost: Republika Uzbekistán,

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2025, č. j. CPR-14804-4/ČJ-2025-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie

hl. m. Prahy, ze dne 8. 4. 2025, č. j. KRPA-111941-20/ČJ-2025-000022-SV, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále též „smluvní státy“) v délce 2 let. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce uvedl, že se měl dopustit neoprávněného pobytu v délce od 25. 2. 2025 do 6. 4. 2025, kdy dle jeho názoru je napadené rozhodnutí nepřiměřené přísné. Odkázal na správní řízení vedené pod sp. zn. KRPA-111293/ČJ-2025-000022, vedené v blízké době, kdy při podstatně delším protiprávním stavu byl cizinec postižen opatřením v poloviční výši. V odůvodnění rozhodnutí je dále uvedeno, že žalobci přitížilo, že se dopustil opakovaného protiprávního jednání, odůvodnění neodpovídá právní kvalifikaci, neboť žalobce nebyl řešen podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Dále byly porušeny požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců i ustálená rozhodovací praxe správního orgánu, opatření mělo být uloženo v poloviční míře.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že postupoval v souladu se zákonem. Délka správního vyhoštění byla stanovena na spodní hranici zákonného rozmezí, byla řádně odůvodněna, nevymyká se z rozhodovací praxe. K tomu poukázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 – 29, ve kterém soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce několika hodin.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 6. 4. 2025 byla téhož dne provedena pobytová kontrola žalobce, při které předložil litevské povolení k pobytu s platností od 9. 10. 2024 do 9. 10. 2026 a biometrický cestovní pas Uzbekistánu. Následně však bylo lustrací zjištěno, že pobytové oprávnění žalobce z Litvy je vedeno v Schengenském informačním systému jako SIS – pozitivní z důvodu jeho zneplatnění Litvou. Záznam byl ze dne 24. 2. 2025, datum expirace 23. 2. 2035. Poslední vstupní razítko vstupu žalobce do schengenského prostoru bylo ze dne 2. 12. 2024.
6. Při výslechu žalobce sdělil, že do schengenského prostoru vstoupil naposledy dne 2. 12. 2024, od příjezdu je v ČR, cestoval pouze několikrát do Polska, vždy pouze na jeden den. Přijel na uzbecký cestovní pas a litevské pobytové oprávnění, v Litvě ale nebyl. Žádost o pobyt měl podávat ještě v Polsku žalobcův krajan, ale nemá k tomu žádné potvrzení. Není si vědom toho, že by jeho litevské povolení bylo neplatné, v Litvě nebyl. V ČR pracuje brigádně na stavbách v Praze a okolí. Přicestoval do ČR za kamarádem, aby zde pracoval. Chtěl zde být do listopadu 2025, pak se chtěl vrátit do Uzbekistánu. Bydlí v Praze 6, nájemní smlouvu nemá, bydlí s krajany za 5 000 Kč měsíčně. Nemá doručovací adresu. Je ženatý a má čtyři děti. Manželka, děti, rodiče a sourozenci jsou v Uzbekistánu, je s nimi v kontaktu. V ČR ani Uzbekistánu nemá žádný majetek. Nemá zde žádné vazby. Nemá sjednáno zdravotní pojištění. Finanční prostředky na pobyt nemá, na vycestování si půjčí. Z brigád má asi 25 000 Kč měsíčně. Není na nikom finančně závislý. V ČR nemá žádné rodinné vazby. Nepáchal

zde žádnou trestnou činnost. Po návratu má kde bydlet. Je zdrav. Ve vycestování mu nic nebrání. V Uzbekistánu mu nic nehrozí. O azyl nežádal.

7. Dne 6. 4. 2025 bylo správnímu orgánu I. st. sděleno, že od litevského policejního partnera bylo zjištěno, že povolení k dočasnému pobytu žalobce platné do 9. 10. 2026 bylo ke dni 24. 2. 2025 prohlášeno za neplatné.
8. Dále správní orgán I. st. zjišťoval informace o žalobcově pobytovém oprávnění v Polsku či na Slovensku, kdy mu bylo dne 6. 4. 2025 ze strany Centra policejní a celní spolupráce Kudowa Slone sděleno, že dne 12. 3. 2025 podal žalobce žádost o povolení k pobytu v Polsku, která byla ale zamítnuta z důvodu formálních nedostatků.
9. Součástí správního spisu je dále závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 7. 4. 2025, ev. Č. ZS58431, dle kterého je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné.
10. Rozhodnutím správního orgánu I. st. ze dne 8. 4. 2025, č. j. KRPA-111941-20/ČJ-2025-000022-SV, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států v délce 2 roky. Počátek této doby byl stanoven od doby, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
11. Napadeným rozhodnutím bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
15. K námitce nepřiměřeně dlouhé délce správního vyhoštění soud uvádí, že tuto jako důvodnou neposoudil.
16. Co se týče délky uloženého správního vyhoštění, je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly

zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“

17. Správní orgán I. st. uvedl, že dobu zákazu vstupu stanovil s ohledem na závažnost žalobcova protiprávního jednání, kdy v ČR (EU) pobýval od 25. 2. 2025 do 6. 4. 2025 neoprávněně. Dále zmínil, že žalobce přicestoval do schengenského prostoru dne 2. 12. 2024. Jako skutečnost ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že se správním orgánem spolupracoval a jednalo se o první porušení právních předpisů. Na druhou stranu pak bylo vzato v úvahu, že žalobce neplnil podmínky uděleného pobytu v Litvě, následně podal žádost o pobyt v Polsku, řízení o žádosti bylo zastaveno. Žalobce si dle správního orgánu I. st. musel být plně vědom svého jednání, za které tak nese odpovědnost.
18. Žalovaný odůvodněné délky správního vyhoštění rozvedl, kdy zmínil, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 24. 2. 2025 zneplatněno jeho litevské pobytové oprávnění, neboť pobyt mu byl udělen v Litvě, kde ale nikdy nebyl a přicestoval do ČR za kamarádem s cílem vykonávat zde práci, přičemž zde chtěl setrvat až do listopadu 2025. Dle žalovaného tímto došlo ke zneužití pobytového oprávnění k cestě do ČR za účelem výkonu práce. Dále žalobce podal žádost o pobyt v Polsku, a to po zrušení litevského oprávnění, žádost byla podána dne 12. 3. 2025. Dle žalovaného se žalobce touto cestou snažil obejít evropské a české právní předpisy. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobcův neoprávněný pobyt byl zjištěn pobytovou kontrolou ze strany policie, v opačném případě by žalobce pobyt patrně nijak neřešil. Žalovaný také zmínil, že z informačního systému policie zjistil, že žalobci bylo správní vyhoštění již jednou v minulosti uloženo, a to v roce 2019, byl veden v evidenci nežádoucích osob od 18. 12. 2019 do 8. 1. 2021. Jednalo se tedy o opakované porušení obdobných předpisů ze strany žalobce.
19. Žalobce k tomu v žalobě poukázal na to, že se měl dopustit neoprávněného pobytu v délce od 25. 2. 2025 do 6. 4. 2025, kdy dle jeho názoru je napadené rozhodnutí nepřiměřené přísné. Odkázal na správní řízení vedené pod sp. zn. KRPA-111293/ČJ-2025-000022, vedené v blízké době, kdy při podstatně delším protiprávním stavu byl cizinec postižen opatřením v poloviční výši. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 – 29, ve kterém soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce několika hodin.
20. Soud k tomu uvádí, že z odůvodnění správního orgánu I. st. je patrné, že zohlednil závažnost protiprávního jednání – neoprávněného pobytu, žalovaným pak byly doplněny další podrobnosti ohledně uložené délky vyhoštění. Soudu je z jeho činnosti známo, že ze strany správních orgánů jsou ukládána správní vyhoštění za obdobně dlouhé neoprávněné pobyty v různé délce podle okolností dané věci, kdy soud nepochybně žalobcem poukazovaný stav, kdy za delší neoprávněný pobyt bylo uloženo správní vyhoštění v kratší délce, nicméně úkolem soudu je zhodnotit, zda správní orgány nevybočily z mezí správního uvážení, což se v nyní řešené věci nestalo. Žalobce se prokazatelně dopustil neoprávněného pobytu v řádu přibližně měsíce a půl za situace, kdy do ČR přicestoval na litevské pobytové oprávnění, které mu však bylo dne 24. 2. 2025 ukončeno. V Litvě pak ani dle svého sdělení nebyl. Zároveň soud dává za pravdu žalovanému, že vzhledem k tomu, že žalobce žádal o nové oprávnění k pobytu v Polsku v březnu 2025 a litevské oprávnění bylo zrušeno v únoru 2025, je pravděpodobné, že žalobce o skončení platnosti litevského povolení věděl. I kdyby o tom však nevěděl, pak soud připomíná, že je povinností cizince disponovat při pobytu na území

ČR platným pobytovým oprávněním, kdy je na cizinci, aby stav svého pobytového oprávnění náležitě sledoval. K tomu lze dodat, že ani ohledně žádosti o pobyt v Polsku nebyl žalobce patřičně obeznámen, neboť pouze sdělil, že tuto za něj měl podat v Polsku jeho krajan, nicméně k tomu nemá žádné potvrzení. Dle žalovaného bylo přítěžující okolností, že žalobce podal žádost o pobytové oprávnění v Polsku, přestože pracoval v ČR, tudíž obcházel právo EU a dále okolnost, že žalobci již bylo dříve uloženo správní vyhoštění. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že se jedná přítěžující okolnosti, které odůvodňují uloženou dobu zákazu pobytu. Snaha žalobce dosáhnout pobytového oprávnění v různých zemích EU je sice logická, ale prokazuje, že byl dostatečně seznámen s pravidly pobytového oprávnění a jeho protiprávní jednání ve smyslu neoprávněného pobytu bylo zcela vědomé. Pro soud je zásadní okolnost předchozího zákazu pobytu od roku 2019-2021, která prokazuje, že žalobce bez ohledu na dřívější vyhoštění nehodlá respektovat pravidla pobytu v EU.

21. Lze dále poukázat na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2021, č. j. 4 Azs 84/2021 – 52, ve kterém soud uvedl: „*Nejvyšší správní soud v návaznosti na výše uvedené upozorňuje, že správní vyhoštění není rozhodnutím sankční povahy v přísném slova smyslu, jakkoli jeho dopady takto cizinec, jemuž je uloženo, může nepochybně pociťovat. Jedná se o rozhodnutí vyjadřující zájem státu na tom, aby se dotyčný cizinec na území státu nezdržoval (srov. rozsudek NSS ze dne 27. října 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 58). Jak už několikrát zopakoval Ústavní soud (srov. jeho rozhodnutí ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 1147/13, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, či ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04), žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizince na pobyt na území České republiky neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Správní orgány postupovaly v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců a při stanovení délky správního vyhoštění nepochybily, jelikož vzaly v úvahu konkrétní okolnosti případu, což se projevilo uložením zákazu pobytu na území ČR ve značně nižší výměře, než je horní hranice stanovená zákonem.*“
22. Pokud žalobce uvádí, že odůvodnění rozhodnutí neodpovídá právní kvalifikaci, neboť žalobce nebyl řešen podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, pak soud se s žalobcem ztotožňuje do té míry, že skutečně podle tohoto ustanovení mu správní vyhoštění uloženo nebylo, nicméně z ničeho rovněž neplyne, že by žalobci mělo být v tomto ohledu jakkoli přítěžováno v rámci stanovení délky správního vyhoštění. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Fakt, že v ČR žalobce ilegálně vykonával práci, žalobce sám opakovaně výslovně zmínil, přičemž tyto skutečnosti byly sice v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů uvedeny, ale k uložení správního vyhoštění podle bodu 9 nevedly.
23. Důvodná není ani námitka nedostatečného zhodnocení kritérií dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle § 174a odst. 1 tohoto zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

24. Soud připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 – 35: „samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat 4 Azs 84/2021 - 55 pokračování cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.“ V nyní řešené věci žalobce žádné rodinné vazby, které by měl mít v ČR či EU neoznačil, stejně tak je tomu i ohledně dalších možných vazeb (ekonomické, sociální, kulturní či jiné), které rovněž nezmínil, přičemž ani v podané žalobě neupřesnil, jaké skutečnosti měly správní orgány ještě zohlednit nad rámec tvrzeného a zjištěného.
25. Správní orgány naopak přiměřenost dopadů svých rozhodnutí důkladně zjišťovaly, avšak tuto neshledaly, přičemž soud jejich pochybení nenalezl. Žalobce je ženatý a má čtyři děti, přičemž celá jeho rodina žije, jak zmínil, v Uzbekistánu, a může se za ní bez potíží vrátit. V ČR nemá žádné vazby, žádný majetek, nenavštěvuje zde lékaře a ani nemá sjednáno zdravotní pojištění. Pobývá zde v bytě s krajany. Vycestováním do Uzbekistánu tak bude ovlivněna toliko zdejší výdělečná činnost žalobce, nicméně vzhledem k tomu, že uvedl, že pracuje brigádně na stavbách bez jakéhokoli povolení a za situace, kdy nemá již ani platné pobytové oprávnění z Litvy, kde údajně ani nebyl, by žalobce stejně nebyl oprávněn v ČR vykonávat jakoukoli další činnost, a to ani brigádně. Žalobci pak nic nebrání, aby po skončení doby zákazu pobytu opět do ČR přicestoval, a to na podkladě nového pobytového oprávnění, které si za tímto účelem může vyřídít. Soud dodává, že správní orgány také správně vycházely ze závazného stanoviska, které shodně s žalobcovými sděleními, neuvádělo žádné překážky vycestování žalobce do Uzbekistánu.
26. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 1.9. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce